

Teri Wilson

*kojemata
missiks*

Originaali tiitel:
Teri Wilson
The Accidental Beauty Queen
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on ilukirjanduslik teos. Kõiki viiteid ajaloosündmustele, inimestele või paikadele on kasutatud ilukirjanduslikult. Ülejäänud nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on autori fantaasia vili ja kõik sarnasused tegelike sündmuste, kohtade või inimestega – elavate või surnutega – on täiesti juhuslikud.

Tõlkinud Eva Nooni
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2018 by Teri Wilson
Originally published by Gallery Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.
All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

E08367719
ISBN 978-9949-82-460-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Minu emale, kes kinkis mulle lasteaia käimiseks
Miss Ameerika söögikarbi ja kellel polnud aimugi,
millele ta nii aluse pani.*

Kanna krooni. Ole kroon. Sina oledki kroon.

Michael Caine Victor Mellingi osas
filmis „Miss Eriagent“

1

*M*inu õde on alati olnud see ilus. Jane Bennet minu kui Elizabethi kõrval, Meg March minu kui Jo kõrval. See on nõnda olnud nii kaua, et ma pole selles kunagi kahelnud. See pole mulle kunagi eriti muret teinud. See lihtsalt *on*.

Ginny on mu õde ja ma armastan teda, ükskõik kui keerulised meie elud on. Ja uskuge mind, meie elud on nii erinevad, kui üldse olla saab. Aga lõhe meie maailmade vahel pole kunagi olnud nii ilmselge nagu praegu, sest selle asemel et raamatuid riulitele tagasi panna, seisan ma suve esimese esmaspäeva pärastlõunal Orlandos Floridas uhke Huntington Spa Resorti liftis.

Esiteks olen ma oma 170 sentimeetriga umbes poolest tosinast liftis olijast kaugelt kõige lühem. Minu jaoks on see midagi haruldast. Algkooli raamatukoguhoidjana olen ma harjunud suurema osa ajast inimeste kohal kõrguma. Olen harjunud istuma tillukesel toolidel ja kasutama väikseid tõmbi otsaga kääre, aga see ei puutu asjasse. 170 cm ei ole lühike...

Kui te just ei sõida liftis, mis on tuubil täis iluduskuningannasid.

Ma ei tea, mida ma ootasin, kui lubasin veeta nädala, toetades oma õde Miss Ameerika Aarde iludusvõistlusel, aga seda ma küll ei oodanud. Eelvõistlus algab alles kahe päeva pärast, miks nad siis kõik juba kroone ja linte kannavad? Ja mis värk nende kingadega on?

Iludusvõistlustel osalejad kannavad kõrge kontsaga kingi. Seda ma loomulikult tean. Ma tahan öelda, et olen tänu Ginnyle aastate jooksul vähemalt kakskümmend korda „Miss Eriagenti“ näinud. Aga need ei ole lihtsalt kõrgete kontsadega kingad. Gracie Lou Freebush poleks nendes minutitki vastu pidanud.

Ma ei taha Sandra Bullockit solvata. Lihtsalt mainisin.

Haaran tugevamini kohvri käepidemest, olen järsku väga teadlik oma juuste seisukorrast. Orlando on üks kõige niiskemaid kohti maa peal ja pooletunnine sõit lennujaamabussis ei olnud just tore. Kordki on mul Ginnyst lausa kahju. Üks asi on nõue laval hea välja näha, aga hotelli lift peaks olema turvaline koht. Mina kavatsen küll suurema osa oma külaskäigust spaa hommikumantlis ja tuhvrites koridoris ringi liikuda, kui ma näksiautomaadi juurde lähen.

Aga igale oma.

Pealegi, Ginny *valis* selle elu, sama kindlalt nagu mina valisin enda oma. Talle makstakse ka ühe Instagrami reklaamfoto eest rohkem, kui mina nädalaga teenin, ja kui see mulle meenub, hoian oma kaastunnet vaos.

Lift peatub viiendal korrusel, mis on ilmselgelt iludusvõistluse jaoks reserveeritud, sest me väljume liftist glamuurse sädeleva karjana.

Mina olen siin erand.

Ent keegi ei paista mind täheleegi panevat. Sama hästi võiks mu Sigatüüka T-särk olla nähtamatuks tegev mantel. Hästi. Ma ei tulnudki siia sõpru otsima. Ma tulin, et veeta nädal Ginny luksusnumbris, *tasuta*, ja Harry Potteri võlumaailmast viimast võtta.

Tulin loomulikult ka moraalset tuge pakkuma. Kavatsen külastada iga viimast kui iludusvõistluse üritust, kisada nagu hull, ja samas sisimas hirmunult võpatada paljast mõttest nappides rannariietes rahva ees ringi kõndida. Aga kuna võistlus algab alles kell viis õhtul, on mul hommikud ja päraslõunad vabad, et lõbustusparki nautida. Tühjendasin oma haleda säästukonto ja investeerisin viiepäevasesse piletisse. Tooge võiõlu välja!

Aga kõigepealt pean kogu sellest sära ja sädeluse merest meie toa leidma. Kui ma maandusin, saatis Ginny mulle tekstisõnumi, et meie toa number on 511. Kõik mu liftisõbrad on samas koridoris asuvates tubades. Poolte ukselinkide küljes on sildid *Mitte segada! See Miss Ameerika Aarde iludusvõistluse osaleja vajab oma iluund!*

Pööritan tõsiselt silmi.

Toa nr 511 ukseingi küljes ripub samasugune silt, aga ma kahtlen tõsiselt, et Ginny magab, sest kuulen läbi ukse televiisorit lõugamas. Koputan eriti kõvasti, et ta kuuleks mind üle järjekordse tõsielusaate, mida ta ilmselt vaatab.

Armas jumal, palun tee ainult nii, et see saade poleks „Kardashianid“.

Minu koputusele vastab vali haukumine. Tõmban sügavalt hinge. Olen kuidagi unustanud oma õe segaverelise prantsuse buldogi Buttercupi. Ginny võttis koera kuu aega tagasi osana oma „platvormist“. Ma ei ole päris kindel, mida see tähendab. Ta on iluduskuninganna, mitte poliitik. Aga vastavalt umbes viiele miljonile postitusele Ginny Instagramis töötab ta vabatahtlikuna kohalikus loomade varjupaigas, et toetada loomade päästmise poliitikat.

Kui mälu mind ei peta, oli tema platvormiks eelmisel aastal võitlus kiusamisega. Aga nii paljud teised iludusvõistlustel osalejad olid juba kiusamisvastase võitlusega liitunud, nii et Ginny tundis survet midagi muud valida. Teiste sõnadega, teda kiusati, et ta oma kiusamisvastasest platvormist loobuks. Oh seda irooniat!

Hotellitoa uks lendab lahti, seal seisabki Ginny valges hommikumantlis, juuksed pealaele hooletuks, ent ometi kunstipäraseks krunkniks kuhjatud. Tema näole on kleebitud seerumis leotatud lehtmisk – tavalised inimesed näevad sellega välja nii, nagu oleksid otse viletsast õudusfilmist välja astunud.

Ainult et Ginny ei ole tavaline inimene. Seega näeb ta välja nagu Gwyneth Paltrow, kes naudib vaikset enda eest hoolitsemise päeva.

„Charlotte, siin sa oledki!“

„Jep. Mu lend maandus täpselt õigel ajal.“ Jumal tänatud. Olen valmis ülejäänud päeva kasutama selleks, et oma piiramatu kasutusõigusega piletist viimast võtta.

„Tule sisse.“ Ta teeb ukse laiemalt lahti.

See on kaheinimesetuba, kahe laia voodi ja rõduga, kust avaneb vaade basseinile, mille ääres seisavad päevavarjude all lamamis- toolid, kokteilibaar ja kaks ideaalselt sümmeetrilist rida leebes Florida tuules kõikuvaid palmipuid. Kõik Harry Potterist üle jäävad vabad hetked veedan ma sel nädalal just seal, jalad üles tõstetud ja Piña Colada käes. Minu viimasest korralikust puhkusest on nii kaua aega möödunud, et pilt, mille olen vaimusilma ette mananud, ajab mu peaaegu nutma.

„See on suurepärase. Ginny, aitäh, et mind kutsusid.“

„Nalja teed või? Mul on nii hea meel, et sa tulid. Isa ja Susan tulevad alles finaali ajaks.“ Tema naeratus hääbub. Näen, kuidas ta täidlased huuled maski taga tõsiseks muutuvad.

Tean täpselt, mille peale ta mõtleb. „Sa jõuad finaali. Ma tean, et jõuad. Koht esimeses kahekümnes on kindel.“

Ginny jõuab alati finaali. Ta on igal aastal koos võitja ja teisekolmanda koha omanikega laval. Tal pole lihtsalt kunagi õnnestunud esiviisikusse pääseda.

„Sel aastal on teisiti,“ kinnitan talle.

Ta noogutab. „Peab olema.“

Nii väga kui ma vihkangi seda, et mu õde pühendab oma elu tobeda krooni jahtimisele, ja ehkki ma lausa *vihkan* iludusvõistlusi, teeb mu süda väikese jõnksu. Teinekord ma unustan, miks ta sellega üldse tegelema hakkas. Aga aeg-ajalt, kui Ginny enesevalitsus alt veab, tuleb mul meelde, et see on tema viis kogeda sidet meie emaga, keda me vaevalt tundsim. Sellele meenutusele järgnev raske kaotusetunne tabab mind jälle ootamatult. Nendel hetkedel – sellistel nagu praegu – saan ma Ginny unistusest aru.

Kleebin naeratuse näole. „Ongi. Ma luban.“

Mul pole mingit õigust selliseid lubadusi jagada. Lõppude lõpuks ei ole mina ju kohtunik.

Tõesti, miks peaks keegi sellist tööd tahtma?

Ent nii harv juhused on õde niimoodi näha, et ma ei saa enam pidama. Ta on alati olnud enesekindluse kehaalus. Mis tõestab ainult, kui oluline on tema jaoks just see võistlus. Olulisem kui kõik teised kokku.

„Sul on õigus.“ Ta noogutab uue innuga. „Muidugi jõuan ma finaali. See on minu aasta.“

„Kindlasti.“ Ergutuskõne on peetud, lähen oma voodi poole toa kaugemas servas – voodi on veel korralikult üles tehtud ja sellel pole ühtki sädelevat asja.

Kõik asjad Ginny voodil sädelevad nagu diskokera, kaasa arvatud tema ametlik Miss Ameerika Aarde kandekott. Ma hakkam aru saama, miks ta kasutab neid unemaske nagu Audrey Hepburn filmis „Hommikueine Tiffany juures“. Ma arvan, et muretsen vast endalegi sellise.

Kui ma läbi toa lähen, ründab Buttercup mu ratastega kohvrit, ta uriseb ja naksab seda, kui ma kohvrit enda järel vean. Olen voodist veel jala kaugusel, kui koer on end juba kindlalt kohvri külge haakinud ja mina vean nii kohvrit kui koera.

„Kas see on normaalne käitumine?“ küsin. Ei saa ju olla – või saab?

Ginny lööb hajameelselt käega.

Nügin Buttercuppi kergelt oma Adidase tossu ninaga. Ta taganeb ja vaatab oma väikeste punnis silmadega minu poole. Jäeb peaaegu mulje, nagu vaataksid silmad eri suundadesse. Nagu plastist jõllitavad silmad.

Põrnitseme teineteist hetke, siis ründab koer jälle mu pagasit.

„Kas ta on alati nii...“ peatun ja otsin sobivat omadussõna, „... kangekaelne?“

Meid pole Buttercupiga teineteisele korralikult tutvustatud. Tean teda ainult Ginny Instagrami järgi, kus ta tavaliselt teeb vähem hävitavaid ja palju armsamaid asju.

„Buttercup on uje,“ pakub Ginny selgituseks.

Vaatan uriseva koera poole. „Vabandust, aga mina siin küll ujedust ei näe.“

„Sa tekitad temas stressi. Ta ei ole võõraste inimeste ja uute kogemustega harjunud. Ta on varjupaigast võetud, mäletad? Vaene peni istus seal neli kuud, enne kui ma ta endale võtsin.“

Ginny kontrollib suurest peeglist vannitoa leti kohal maski asendit. See on topeltlai peegel, teoreetiliselt peaks see olema piisavalt suur meie mõlema jaoks. Aga Ginny meeletu hulk tualetitarbeid katab kogu vaba pinna. „Kas sa tead, et igal aastal satub varjupaikadesse seitse miljonit koera ja kassi ning pooled neist pannakse lõpuks magama?“

Seda ma *ei* teadnud ja see on kohutav, jube statistika. Aga Ginny harjutatud kõneviis ei lase mul uudist vajaliku emotsionaalsusega vastu võtta.

Ginny on hakanud tööle võistlusrežiimis. Ta vuristab veel masendavaid fakte ja arve kodutute loomade kohta, samas kätt südamele surudes, pea kergelt viltu.

Vaatan Buttercupi poole. Miski reedab, et ta on seda kõnet varemgi kuulnud.

„Võib-olla räägiks varjupaigast võetud koera kuuldes natuke vähem magama panemisest?“ pakun. Pole ime, et vaene loom stressis on.

„Oh jumal.“ Ginny pilgutab silmi. „Kas sa arvad, et ta saab aru?“

„Mul pole aimugi, aga miks riskida?“ Pealegi ei talu ma praegu Ginny platvormi tasemel intensiivset olekut. Olen hommikul kella neljast saati üleval.

„Küllap on sul õigus.“ Ginny võtab Buttercupi sülle.